

Az Orizaba kapitánya megállítja a hajót

Felhő sem, madár sem vet árnyékot ránk,
mégis sötét van, akár egy elhagyott
testben. Bevallom, engem mindig is csak
a működés érdekelt, a haladás

arroganciája, most mégis inkább
leállítom a gépeket. Valaki
eltűnt, valaki átvette magát
a korláton, mondják, és én behunyom

a szemem néhány másodpercre. Vajon
létezik-e nagyobb szabadság ennél?
De hiába próbálok elképzelni,

túl sok a hang, túl híg a tér idefönt.
Egy hibátlan süllyedés árnyékában
parancsszavakkal leplezem zavarom.

Könnyített változat (6.)

Az állat, ami rám támadt,
üres volt és kopott, mint egy
sporttáska, de ezt már csak azután
láttam meg, hogy leterítettem.

Közben te az égő tőzegmező
fölött tébláboló parasztokat
rángattad elő sajátomnál
erősebb gyerekkorodból.

Mintha egy nyirkos elragadtatás
helyetti másik, még nyirkosabb
elragadtatásban mondanám zihálva,
hogy rágalom az összes hétköznapiunk.

Egy lényegi változás béranyája is lehetnék,
de ahogy mi kiadunk egy teljes embert,
az visszahozhatatlan.

Könnyített változat (7.)

Szabó Marcellnek

A derítőmedence zavaros
tükrében a fák elmosódott képe külön,
és külön a szürkevíz
színén megülő levelek is.

A csónakházban tartottál,
onnan néztem végig mindezt,
miközben, akár egy locsolócső,
kicsúszott belőlem valami nyálkás panasz.

Micsoda gyávaság ez, hogy már
a saját kezeim ellen sem tiltakozom?
Pedig a folyamatos elkülönülés mögötti mélyebb
erjedésben mégiscsak ott a remény.

Kapok utána, de állandóan elvétem.

A legegyszerűbb porcelántányér is
képes megalázni, ha bomlásról van szó.

Chris Burden-másolat (Doorway to Heaven)

Ahol a test makacs szótlansága
mögül már kihallatszik a lélek érthetetlen
hadarása, oda készültem.

Azt ígérted, olyan lesz majd,
ha rákapcsolódom az elektromosság
idegrendszerére, mint
egy zarándokút cél nélkül,
és rögtön láttam is magam,
ahogy megpihenek röviden
egy hőerőmű vagy egy vízlépcső
templomi árnyékában.

Az viszont eszembe sem jutott,
hogy a vezetékek máshol érnek véget,
és ennyi csatlakozás,
ennyi elosztó sem lesz elég ahhoz,
hogy ebbe az egyetlen pillanatba
belezsúfoljam az összes korábbi.

De vajon miért éppen ez a szürkezóna
mindig a félreértés alapja?

Előbb még a drótvégek,
mint egy széttépett giliszta két fele,
és ahogy hirtelen meg kell mondanom,
melyik él tovább.
Aztán a megperzselt bőr kesernyés illata,
ami lassan betölti a teret.
Legvégül pedig ez az indokolatlan nevetés,
élesen, csattogva, akár egy olló.

A matrózok felravatalozzák Hart Crane koporsóját

Akitől búcsúzunk, már nincsen itt, de
nem is érte gyűltünk össze, ahogy ő
sem miattunk vetette vízbe magát.
Valahol a kéjencség és az önzés

metszéspontjánál összetalálkoztunk,
de innen már csak egyikünk haladhat
tovább. Az előttünk álló pillanat
rettenetes üressége, a jövő,

egyedül a tagadással tölthető
ki megnyugtatóan, csak hogy nekünk még
kötelességeink vannak. Egy üres

koporsót szabadon engedünk, aztán,
mint akik hisznek még a megértésben,
úgy terjedünk szét, ahogy az örömhír.